

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **BIOTRONIK Praha, spol. s r. o.**, se sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4, zastoupeného Mgr. Michalem Kadlecem, advokátem se sídlem Rumunská 29, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2012, č. j. 17802/12-1300-107071, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2016, č. j. 10 Af 6/2013 – 91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Prahu 4 (dále jen „správce daně“) zahájil u žalobce dne 26. 1. 2012 kontrolu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období leden až prosinec 2009 a leden a únor 2010. Kontrola byla zaměřena na zdanitelná plnění, která měla žalobci poskytnout společnost MEDICAL MARKETING, s. r. o. se sídlem Šumavská 31, Brno (dále jen „MEDICAL“).

[2] V rámci této kontroly správce daně zjistil, že zdanitelná plnění žalobci neposkytla společnost MEDICAL, ale fyzická osoba I. B., která na daňové doklady vystavené pro žalobce uvedla záměrně jako dodavatele společnost MEDICAL. Ve vztahu k žalobci potom dospěl správce daně k závěru, že neprokázal nárok na uplatněný odpočet daně z těchto dokladů. Porušil tedy § 72 odst. 2 a § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 S, o dani z přidané hodnoty.

[3] Proto vydal správce daně dne 1. 8. 2012 platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období leden-květen 2009, červenec-prosinec 2009 a únor 2010 pod č. j.

442759/12/004514108932,	442848/12/004514108932,	442884/12/004514108932,
442922/12/004514108932,	442937/12/004514108932,	442954/12/004514108932,
442970/12/004514108932,	442975/12/004514108932,	442978/12/004514108932,
442985/12/004514108932,	442990/12/004514108932,	442995/12/004514108932.

[4] Žalobcovo odvolání proti těmto platebním výměrům žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl. Dospěl k závěru, že se v posuzovaném případě jednalo o protiprávní jednání zúčastněných osob. Protiprávně jednala jak osoba, která posuzované doklady vystavila, tedy paní B., tak i žalobce, který nejpozději v únoru roku 2010 musel vědět, že nárokuje odpočet daně na základě daňových dokladů, které odporují skutečnému stavu věci. Neučinil přitom žádný krok k nápravě tohoto stavu, a to jak ve vztahu k označenému dodavateli, tak ve smyslu povinností vyplývajících z titulu zjištění důvodů rozhodných k podání dodatečných daňových příznání k dani z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období. Podle odvolacího orgánu tak žalobce získal neoprávněné daňové zvýhodnění.

II. Řízení před městským soudem

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze. Ten ji jako nedůvodnou zamítl.

[6] Konstatoval, že ohledně zjištěného skutkového stavu platí nesporný závěr, že žalobce jednotlivá zdanitelná plnění přijal a zároveň je použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. V řízení vyšlo ovšem najevo, že tato plnění byla fakticky poskytnuta jinou osobou, než která byla uvedena na daňovém dokladu, paní I. B. Ta vystavila daňové doklady, ve kterých v hlavičce jako dodavatele uvedla jiný daňový subjekt, společnost MEDICAL, plátce DPH, a to proto, aby se plátkyní DPH sama nemusela stát a aby přitom žalobci poskytla možnost nárokovat si na základě takto vystavených dokladů odpočet daně.

[7] Poté soud korigoval nesprávný závěr žalovaného, že je ve věci zcela vyloučena aplikovatelnost § 72 zákona o dani z přidané hodnoty z důvodu, že daňové doklady nebyly vystaveny plátcem na těchto daňových dokladech uvedeným, tedy společností MEDICAL. Takový postup by byl dle soudu nepřipustně formalistický a neposkytl by jakýkoliv prostor pro zohlednění situací, kdy se plátce stane obětí podvodného jednání jiného subjektu.

[8] Zároveň však uvedl, že zásadní otázkou v posuzované věci je okolnost, již se žalobce v žalobních námitkách pouze letmo dotýká, a to je otázka míry subjektivní účasti žalobce na podvodném jednání I. B. Žalovaný na základě shromážděných skutkových podkladů dospěl k závěru, že žalobce měl a mohl vědět, že I. B. nemá oprávnění za společnost MEDICAL jednat, tedy měl a mohl vědět, že zdanitelná plnění neposkytuje deklarovaný subjekt, ale osoba od něj zcela odlišná. Ohledně přijatých plnění tedy nebyl v dobré víře.

[9] Z judikatury Soudního dvora Evropské unie vztahující se k této problematice vyplývá, že nárok na odpočet DPH bude zachován takovému subjektu, který nevěděl ani vědět nemohl, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH. Při posuzování subjektivní stránky je pak nutno hodnotit, zda daný podnikatelský subjekt přijal při výkonu své hospodářské činnosti přiměřená opatření, která od něj lze rozumně vyžadovat, aby zajistil, že jeho plnění není součástí podvodu. Pokud je ovšem s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet.

Tyto principy přejala i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 15/2008 - 100, ze dne 30. 7. 2010, č. j. 8 Afs 14/2010 - 195, či ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Afs 15/2014 - 59).

[10] Z hlediska skutkových zjištění soud nad rámec uplatněných žalobních bodů připustil, že argumentace žalovaného dopisem žalobce ze dne 12. 2. 2010 společnosti MEDICAL ve světle zjištění trestního soudu neobstojí. V trestním řízení s I. B. totiž vyšlo najevo, že tento dopis byl falzum, jež vyhotovila v reakci na to, že se jí žalobce po obdržení upozornění společnosti MEDICAL na podvodné jednání I. B. na tuto skutečnost dotazoval. Přesto dle soudu obstojí skutková zjištění, jež nasvědčují tomu, že nejen že žalobce neučinil veškerá rozumná opatření, aby zajistil, že jím přijímaná plnění, jež se mají stát základem pro odpočet DPH, nejsou součástí daňového podvodu, ale že neučinil opatření žádná. Závěr žalovaného o tom, že žalobce mohl a měl vědět o skutečné povaze poskytovaných plnění, obstojí i ve světle skutečností, jež vyplynuly z navrženého důkazu trestním rozsudkem Městského soudu v Brně.

[11] V řízení zjištěné skutečnosti vylučují možnost závěru o dobré víře žalobce ve vztahu k jeho možné účasti v daňových podvodech. K prokázání subjektivní stránky účasti na podvodech s DPH přitom není třeba, aby daňový subjekt měl dostatečné podezření ohledně svých konkrétních obchodních partnerů. Daňový subjekt musí podniknout veškerá opatření, která od něj mohou být rozumně vyžadována, aby zajistil, že jeho plnění nejsou součástí podvodu. Žalobce se však možnosti potencionálních daňových podvodů vůbec nevěnoval, naopak rezignoval i na zjištění nejobecnějších údajů o poskytovateli služ

[12] Soud proto uzavřel, že za těchto okolností nelze plnění, které bylo objektivně skutečným poskytovatelem poskytnuto v rámci daňového podvodu, považovat ve vztahu k žalobci za plnění, jež by zakládalo jeho nárok na odpočet podle § 72 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť se žalobce na tomto podvodném jednání svou pasivitou v přijetí přiměřených opatření k prověření obchodních partnerů ve smyslu výše uvedené judikatury subjektivně podílel.

III. Kasační stížnost

[13] Žalobce (stěžovatel) brojí proti rozsudku kasační stížností.

[14] Městský soud podle něj dospěl k nesprávnému závěru, že skutečnosti zjištěné v posuzované věci zcela vylučují možnost závěru o dobré víře stěžovatele ve vztahu k jeho možné účasti na daňovém podvodu spáchaném I. B.

[15] Soud by měl v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 S, soudního řádu správního s. ř. s.), vycházet nejen ze skutkového, ale i z právního stavu, který existoval v době rozhodování správního orgánu. Právní posouzení je třeba vztáhnout k legislativě účinné v letech 2009/2010. Napadený rozsudek fakticky aplikuje § 109 zákona o dani z přidané hodnoty, které však neplatilo v roce 2009 ani 2010.

[16] Míru subjektivní účasti stěžovatele na daňovém podvodu bylo třeba zkoumat výlučně ve světle opatření, která mohl stěžovatel učinit v rozhodném období roku 2008 až 2009, resp. až leden 2010. V těchto letech nebylo například možné ověřit bankovní účty plátců – tyto nebyly zveřejňovány, nebyl zaveden institut nespolehlivého plátce či kontrolního hlášení. Informace o tom, kdo je majitelem účtů, zcela podléhala bankovnímu tajemství dle § 38 zákona č. 21/1992 S, o bankách. Rozsudek je zatížen současným pohledem na daňové

podvody, který se významně liší jak co do zákonné úpravy, tak co do možných opatření kontroly případných daňových podvodů ze strany příjemců plnění od situace v roce 2009, resp. 2010.

[17] Soudem použitá evropská judikatura neobstojí, neboť se v daném případě nejedná o podvod organizované skupiny, skupiny podniků ani o tzv. řetězový obchod. Plnění přijatá stěžovatelem byla vždy uskutečněna v deklarovaném rozsahu a čase, a to opakovaně subjekty, které působí na trhu dlouhodobě, a za obvyklých obchodních podmínek.

[18] Stěžovatel tvrdí, že neměl povinnost přijmout veškerá přiměřená opatření, která od něj lze rozumně vyžadovat, aby zajistil, že jeho plnění nejsou součástí podvodu, v rozsahu zmíněném judikaturou citovanou v napadeném rozsudku.

[19] Městský soud dále zcela pominul doplnění žaloby ze dne 2. 9. 2015, jehož přílohou byl pravomocný rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2015, sp. zn. 1 T 26/2015 a protokol o hlavním líčení. Trestním řízením bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel nevěděl o tom, že paní B. nepracuje pro společnost MEDICAL, že paní B. uvedla stěžovatele zcela záměrně v omyl ohledně této skutečnosti a že stěžovatel nebyl jediným takto v omyl uvedeným subjektem.

[20] Soud stěžovateli vytkl, že neučinil nic ani poté, co byl v únoru 2010 společností MEDICAL upozorněn na skutečnost, že paní B. pro tuto společnost nepracuje. Stěžovatel však po tomto zjištění ukončil s paní B. veškerou spolupráci a obrátil se na ni se žádostí o vysvětlení a nápravu. To, že k vysvětlení ani nápravě ze strany paní B. nedošlo, nelze spojovat s posouzením dobré víry stěžovatele v období, které této události předcházelo.

[21] Naopak, vzhledem k dlouhodobé bezproblémové spolupráci stěžovatele s paní B. stěžovatel v dobré víře oprávněně byl. Kombinace dodávek, které byly zcela v pořádku, s formálně bezvadnou dokumentací, nemohla u stěžovatele vést k žádnému podezření, natož ke ztrátě dobré víry. Městský soud stěžovateli zkratkovitě vytýká, že neučinil žádná opatření, aby se ujistil, že se nejedná o daňový podvod, aniž by zohlednil ta, která provedena byla anebo poukázal na ta, která mohla být učiněna a nebyla.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost je projednatelná, po posouzení kasačních námitek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není důvodná.

[23] Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí má nárok na odpočet plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

[24] Podle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění účinném ke dni uskutečnění jednotlivých sporných zdanitelných plnění (tedy v roce 2009 a na počátku roku 2010) plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Podle § 73 odst. 1 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je plátce pro uplatnění nároku na odpočet daně povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.

[25] Podle § 73 odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty platí, že neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem.

[26] Klíčovou otázkou v nyní projednávané věci je, zda byl stěžovatel v dobré víře, že mu posuzovaná fakturovaná plnění poskytuje společnost MEDICAL, která také řádně odvádí DPH, nebo zda mohl a měl vědět, že mu je ve skutečnosti podvodem poskytuje paní B., či dokonce o tomto podvodu věděl.

[27] Problematikou podvodů na DPH se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval. Čerpal přitom z judikatury Soudního dvora Evropské unie týkající se zneužití práva či kolotočových podvodů na DPH [rozsudky ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech *Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd proti Commissioners of Customs & Excise*, C-354/03, C-355/03 a C-484/03, S rozh., s. I-483 (dále jen „*Optigen*“), a ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 *Axel Kittel proti Belgickému státu a Belgický stát proti Recolta Recycling SPRL*, S rozh., s. I-6161 (dále jen „*Kittel*“), naposledy rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 6. 2012, ve spojených věcech *Mahagében keft a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11, (dále jen „*Mahagében*“)].

[28] Tato judikatura označuje pojmem „podvod na DPH“ situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a dojde tak k narušení neutrality systému daně z přidané hodnoty. Termín „podvod na DPH“ je v uvedených rozhodnutích v tomto smyslu běžně užíván a je jak obsahem samotných položených předběžných otázek, tak stanovisek generálních advokátů. Generální advokát Colomer ve svém stanovisku ke spojeným věcem podvodu na DPH konstatoval, že ve skutečnosti existují varianty tak neobvyklé a spletité, jako je představitost těch, kteří je připravují: ve všech případech jde v podstatě o to, že není odvedena určitá částka získaná jako DPH (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 Afs 83/2009 - 232). Skutečnost, že se některá z rozhodnutí týkají problematiky tzv. řetězových podvodů, tedy nic nemění na tom, že obecné principy, k nimž dospívají, lze vztáhnout i na další typy podvodů na DPH.

[29] Posuzování subjektivní stránky jednání stěžovatele, tedy hodnocení jeho vědomosti o daňovém podvodu (které je podstatou nyní projednávané věci), navazuje na interpretaci daňového podvodu. Ve věci *Optigen* Soudní dvůr zdůraznil, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu (srov. rozsudky ze dne 11. 5. 2006, *Federation of Technological Industries a další*, C 384/04, S rozh. s. I-4191, bod 32, jakož i ze dne 21. 2. 2008, *Netto Supermarket*, C-271/06, S rozh. s. I-771, bod 23). Vzhledem k tomu, že odmítnutí nároku na odpočet je výjimkou ze základní zásady, kterou tento nárok představuje, je na daňovém orgánu, aby dostatečně právně prokázal objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu (*Mahagében*, bod 49).

[30] Uvedený výklad Soudního dvora převzala i judikatura Nejvyššího správního soudu. Ta potvrdila, že každá účetní transakce mezi dodavatelem a jeho odběratelem musí být posuzována sama o sobě a charakter jednotlivých transakcí v řetězci nemůže být změněn předchozími nebo následnými událostmi (srov. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, čj. 5 Afs 129/2006 – 142, či ze dne 25. 6. 2015, čj. 6 Afs 130/2014 - 60, č. 3275/2015 S NSS). Zásada daňové neutrality brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními.

Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, jež od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na DPH, nebo jiné podvody, musí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu (viz rozsudek ze dne 11. 5. 2006 *Commissioners of Customs & Excise a Attorney General proti Federation of Technological Industries a další*, C-384/04, S rozh., s. I 4191, bod 33).

[31] Závěry výše citované judikatury Soudního dvora se dají shrnout tak, že nárok na odpočet DPH bude zachován takovému subjektu, který nevěděl ani vědět nemohl, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH. Při posuzování subjektivní stránky je pak nutno hodnotit, zda daný podnikatelský subjekt přijal při výkonu své hospodářské činnosti přiměřená opatření, která od něj rozumně lze vyžadovat, aby zajistil, že jeho plnění není součástí podvodu. Pokud je ovšem s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet.

[32] Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal, že by právní názor městského soudu vybočoval z výše uvedených závěrů. Také žalovaný se vědomostí stěžovatele o daňovém podvodu podrobně zabýval. Je zřejmé, že pojem „daňový podvod“ aplikoval v projednávané věci zcela v souladu s výše vyslovenou judikaturou Soudního dvora.

[33] V této souvislosti je třeba podotknout, že by pro nepřiznání daňových odpočtů stěžovateli plně postačilo zjištění, zda stěžovatel v souladu s výše citovanými ustanoveními zákona o dani z přidané hodnoty prokázal či neprokázal, že mu plnění poskytovala společnost, která byla plátkyní DPH. Stěžovatel tuto skutečnost v řízení neprokázal, naopak bylo zjištěno, že mohl a měl vědět, že mu plnění poskytuje osoba, která DPH neodvádí. Nicméně pokud žalovaný a městský soud zvolili argumentační linii opírající se o judikaturu týkající se daňových podvodů, prostřednictvím které dospěli ke stejnému závěru, tedy že nárok na odpočet DPH stěžovateli nevznikl, zvolili cestu zákonnou.

[34] Jak žalovaný, tak i městský soud vycházeli při posuzování věci z právní úpravy platné a účinné v době rozhodování žalovaného, resp. v některých případech v době, kdy došlo k předmětným plněním. Stěžovatel v této souvislosti namítá, že soud fakticky aplikoval § 109 zákona o dani z přidané hodnoty, který v letech 2009 a 2010 neexistoval. Tak tomu však není. Městský soud vycházel z výše podrobně rozvedené judikatury Soudního dvora a Nejvyššího správního soudu, která existovala jak v době rozhodování žalovaného, tak i v době, kdy došlo k posuzovaným plněním.

[35] Žalovaný i městský soud se podrobně zabývali tím, zda stěžovatel mohl a měl vědět o tom, že se jeho dodavatelka dopouští podvodu a zda přijal při výkonu své hospodářské činnosti přiměřená opatření, aby zajistil, že jeho plnění nejsou součástí podvodu. Soud zdůraznil, že žalobce s paní B. spolupracoval dlouho, přičemž v letech 2007 a 2008 mu poskytovala plnění jako OSVČ, neplátce DPH. Žalobce přitom uvedl, že paní B. jakožto dodavatelku neproveroval obvyklým způsobem právě proto, že stěžovateli poskytovala služby po dlouhou dobu, a stěžovatel tak v ní měl důvěru.

[36] Během řízení stěžovatel nijak nezpochybnil autenticitu dopisu paní B. z října 2008, v němž konstatuje, že jako OSVČ není ochotna být zaregistrována jako plátce DPH a že možnou cestou, která se však ukazuje být nereálnou, je fakturace přes společnost MEDICAL. V následujících měsících však stěžovatel přijímal služby od paní B. fakturované právě

přes společnost MEDICAL. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že je s podivem, že tato skutečnost nebyla stěžovateli nijak podezřelá.

[37] Naopak, stěžovatel i později v trestním řízení nadále tvrdil, že se nezajímal o to, za jaký subjekt paní B. vystupuje, nijak neověřoval, zda je za tuto společnost vůbec oprávněna jednat, nezjišťoval, na jaký účet jsou na základě faktur odváděny finanční prostředky. Souhrn těchto postojů a jednání stěžovatele vedl žalovaného i městský soud k závěru, se kterým se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, že stěžovatel o podvodu mohl a měl vědět.

[38] V rámci dílčí kritiky opatření, která mohl stěžovatel dle soudu učinit, stěžovatel namítá, že údaje o tom, komu patří bankovní účet, nemohl zjistit. Nicméně za takových okolností měl možnost například kontaktovat společnost MEDICAL s dotazem na její číslo účtu, případně na to, zda z jeho strany eviduje finanční plnění. Stejně tak dává Nejvyšší správní soud za pravdu městskému soudu v tom, že nejpozději v únoru 2010, kdy se z dopisu od společnosti MEDICAL dozvěděl, že tato společnost stěžovateli fakticky nic nedodává, mohl stěžovatel učinit kroky k nápravě vzniklého stavu (tedy toho, že kvůli podvodu, jehož byl součástí, nebyla odvedena DPH).

[39] Stěžovatel v kasační stížnosti městskému soudu také vytýká, že se nezabýval v rámci doplnění žaloby přiloženým rozsudkem Městského soudu v Brně. Ani tato kasační námítka není důvodná. Městský soud se tímto rozsudkem podrobně zabýval na stranách 10 a 17 svého rozsudku. Názorově z něj vycházel a dokonce na základě něj korigoval závěry žalovaného týkající se existence korespondence paní B., která byla v rámci trestního řízení popřena. Nicméně přesto zůstal závěr městského soudu ohledně nedostatečné obezřetnosti stěžovatele a toho, že mohl a měl vědět o tom, že je jeho plnění součástí daňového podvodu, nezměněn. Na tomto závěru po posouzení věci setrvává i Nejvyšší správní soud.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[40] Žalobce se svými námitkami neuspěl; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu